

στρέφεται καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐνίοτε, καθήκον ἡμῶν ἔσται νὰ προσπαθῶμεν νὰ δεικνυόμεθα ἄξιοι τῆς κοινῆς ἐπιδοκιμασίας.

A. P. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΤΟ ΒΟΤΑΝΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΙΗ'

Ἡ Γιαννοῦλα

Δημιῶδης παροιμία λέγει. «Τῶνα καρφί βγά-
ζει τᾶλλο». "Ὅπως ἐβλήθη τελείως ἔρωσ τις
ἀπὸ ἀνθρωπίνης καρδίας ἀνάγκη νὰ εἰσέλθῃ ἕ-
τερος. Τοῦτο εἶχε συμβῆ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ
νεαροῦ ἀγρότου.

Πρὸ τεσσάρων πέντε μηνῶν, ὅτε τὸ τάγμα
αὐτοῦ ἠδρευεν ἐν Χαλκίδι, συνήντησεν ἐκεῖ κατὰ
τύχην νέαν χωρικήν, ἣτις εἶχεν ἔλθῃ μετὰ τῆς
μητρὸς ὡς μάρτυς ποινικῆς δίκης ἐν τῇ συνόδῳ
τοῦ κακουργοδικείου ἐκδικαζομένης. Χωρικοὶ δύο
εἶχον συμπλακῆ ἐν τῷ ἀγρῷ καὶ ὁ ἕτερος πλήξας
διὰ τῆς ἀξίτης τὸν ἀντίπαλον ἐπλήγωσε θανασι-
μως. Ἡ Γιαννοῦλα—οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ χωρική—
παρίστατο κατὰ τὴν ἔριδα καὶ ἐκλήθη ὅπως
μαρτυρήσῃ κατὰ πόσον ὁ φονεὺς ἐνήργησεν
ἀμυνόμενος κατὰ τοῦ ἐνόπλου ἀντιπάλου.

Ἦτο νεωτάτη, μόλις δεκαεπταετίας, ξαν-
θὴ μᾶλλον ἢ καστανή, ἀνθηροτάτην ἔχουσα
τὴν μορφήν καὶ μικρὸν ἄλλ' εὐσταλὲς τὸ σῶμα.
Ἐπὶ τοῦ συνόλου αὐτῆς ἦτο ἐπιχευμένη φυσι-
κῆ τις χάρις, ἣτις καὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ πολ-
λὴν ἐνεποίησεν αἴσθησιν. Καὶ οἱ δικασταὶ καὶ
οἱ δικηγόροι ἔλεγον κατόπιν :

— Τί χαριτωμένη χωριατοπούλα !

Ὁ Γιαννιὸς συνήντησεν αὐτὰς παρὰ τὴν γέ-
φυραν τοῦ Εὐρίπου, ἐνθυμηθεὶς δ' ὅτι εἶχεν ἰδῆ
ποτε ἐν Ἐπροχωρίῳ τὴν πρεσβυτέραν χωρικήν
ἐπλησίασε καὶ ἀπέτεινε τὸν λόγον. Αἱ δύο γυ-
ναῖκες μόναι ἐν ἀγνώστῳ πόλει νῦν χαριστήθησαν
τὰ μέγιστα εὐροῦσαι ἓνα συνεπαρχιώτην αὐτῶν
οὐχὶ δὲ καὶ ἐντελῶς ἄγνωστον, καθότι ἡ μή-
τηρ ἐγνώριζε τὴν σύζυγον τοῦ θείου του, τοῦ
Ζάχου Μυλωνᾶ. Αἱ δύο χωρικοὶ ἦσαν ἐκ Βαρ-
βάρας, χωρίου τοῦ δήμου Αἰδηψίων γνωστοῦ
διὰ τὸν θαυμασίον οἶνον, ὃν παράγει. Ἐκ τοῦ αὐ-
τοῦ χωρίου ἦτο καὶ ἡ θεία Μυλωνοῦ πρὸ εἴκο-
σιν ἤδη χρόνων ἐν Γούβαις ἐγκατεστημένη.

Ὁ στρατιώτης ἐγένετο ὁδηγὸς αὐτῶν ἀνὰ
τὴν πόλιν καὶ συνεδείπνησεν ἐν μαγειρείῳ. Μετὰ
τῆς Γιαννοῦλας ὀλίγους μόνον λόγους ἀντήλ-

λαξε, διότι παρίστατο πάντοτε ἡ μήτηρ, ἀλλὰ
τὰ βλέμματά των πλέον ἢ ἀπαξ συνήντηθησαν,
καὶ πλέον ἢ ἀπαξ ἠδύτατον μειδιάμα διέστει-
λε τὰ ροδαλὰ χεῖλη τῆς κόρης. Τὴν ἐπιούσαν
αἱ χωρικοὶ ἀπῆλθον εἰς τὸ χωρίον αὐτῶν διὰ
τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ὁ Γιαννιὸς προέπεμψεν αὐ-
τότε.

Ἡ μήτηρ ἐπανελημμένως προσεκάλεσεν αὐ-
τὸν νὰ ἔλθῃ εἰς Βαρβάραν μετὰ τὴν ἐκ τοῦ
στρατοῦ ἄφεισιν. Ἡ δὲ κόρη σφιγγουσα τὴν
χεῖρά του κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ χωρισμοῦ ἐψι-
θύρισεν ἐρυθριῶσα καὶ τόσον σιγὰ ὥστε νὰ μὴν
ἀκουσθῆ ὑπὸ τῆς μητρὸς :

— Νᾶρθης τὸν Τρουγητὴ δίχως ἄλλο!...

— Θάρθῳ, ἀπεκρίνατο ὁ στρατιώτης.

Σφοδρὰν ἠσθάνθη λύπην ἐπὶ τῇ ἀναχωρή-
σει τῆς μικρᾶς χωρικῆς. Διψῶν καθαρὸν ἀέρα
ἐπλανήθη ἀνὰ τὴν ἀκτὴν καὶ ἐτιμωρήθη ση-
μειωθείς ἀπὸν κατὰ τὴν ἀποχώρησιν. Τὴν πρῶ-
την λύπην ἐμάλαξε κατὰ μικρὸν γλυκεῖα ἡ
προσδοκία τῆς ἐπανόδου. Ἄλλως δὲ οὐδὲν ἔ-
βλεπε κώλυμα πρὸς πλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας
αὐτοῦ. Ἡ Γιαννοῦλα ἦτο μοναχοκόρη ὀρφανὴ
πατρός, εὐπορος καὶ ἐξ ἐντίμου οικογενείας.
Ἦδύνατο κάλλιστα νὰ τὴν νυμφευθῆ. Ὁ Φω-
κίων εἶχεν ἤδη ἀποκατασταθῆ, ἤρχετο λοιπὸν
ἡ σειρά του.

Οὕτως ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ νέος ἔρωσ ἐνε-
θρονίσθη, ἡρεμος οὗτος, ἀθόρυβος, εἰρηνικός, εἰς
ἄρισμένον σκοπὸν ἀποβλέπων, ὅπως ἀντίθετος
τοῦ πρὸς τὴν ἀθιγγανίδα παλαιοῦ ἔρωτος. Καὶ
ἦτο ἐπίσης ὡς γυναικεῖος τύπος ἡ Γιαννοῦλα
καθ' ὅλα ἀντίθετος πρὸς τὴν Διαβολόσπιθαν.
Ἡ ἀνθρωπίνη καρδία ζητεῖ συνήθως ἐν δευτέ-
ρῳ ἔρωτι ὅτι δὲν ἔσχεν ἐν τῷ πρώτῳ. Ὁ ἀγα-
πήσας πρώτην γυναῖκα μελαγχρινήν, ὑψηλήν, ἄρ-
ρενωπὴν, ἐκλέγει τὴν δευτέραν ἐρωμένην ξανθὴν,
μικράν, ἡμερον.

Τὴν ἐπομένην ἀπὸ τῆς ἀφίξεως πρωῖαν ὁ Γιαν-
νιὸς, φέρων ἔτι τὴν στρατιωτικὴν στολήν, ἔστει-
σεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ θείου Μυλωνᾶ κατοικοῦντος
πάντοτε ἐν τῷ ὑδρομύλῳ. Εὗρε δ' αὐτὸν ἀλευρω-
μένον ὡς ποντικὸν καὶ ἐν ταῖς περιπτύξεσιν ἐ-
λευκάνε τὸ στήθος καὶ τὰς χεῖριδας τοῦ στρα-
τιωτικοῦ ἐνδύματος. Ἡ θεία, ἣτις ἦτο ὀλίγον
καφὴ καὶ ἐζύμωνε τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐν τῷ
προκυλίῳ πίτυρα διὰ τὰς ὀρνιθας καὶ τὰς νήσ-
σας, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ διατὶ ὁ σύζυγος
ἐκάλει αὐτὴν ἐπανελημμένως ἐκ τοῦ μικροῦ πα-
ραθύρου προβαλὼν τὴν κεφαλὴν καὶ ἐχειρονόμει
ἐρωτῶσα. Ἄλλ' ὅτε ὁ ἀνεψιὸς κατῆλθεν εἰς συν-
άντησιν αὐτῆς κατέλιπε τὰ πίτυρα, ἐφ' ὃν λά-
βρα ἐπέπεσαν τὰ ἀνυπομονοῦντα πτηνὰ, καὶ
ἐν εὐαρέστῳ ἐκπλήξει ἔσπευσε νὰ ἐναγκαλισθῆ
καὶ ἀσπασθῆ αὐτὸν ἀναστρέφουσα τὰς παλά-
μας ὅπως μὴ ρυπάνῃ τὴν στολήν του. Καὶ ὁ γέ-

ρων από τοῦ φαγγίτου ἐμειδία δεικνύων τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ καὶ τὰ ἄνευ ὀδόντων οὐλα.

Ἡ κυρὰ Μυλωνοῦ συνελθοῦσα ἐκ τῆς πρώτης διαχύσεως ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν καταλειφθεῖσαν σκαφίδα. Ἄλλ' ἦτο πλέον ἀργά! Αἱ ὄρνιθες καὶ αἱ νῆσσαι ἐν συναγωνισμῷ ἀδδθηαγίας εἶχον ἀνατρέψη αὐτὴν καὶ κατέτρωγον καὶ κατεπάτου ἐρίζουσαι τὰ χυθέντα πίτυρα. Ἡ γραῖα ἐξερράγη εἰς ὕβρεις καὶ ἀράς:

— Νὰ μὴ σὰς εὕρη ὁ χρόνος, λιμασμένα!... Φῆτε ποῦ νὰ σὰς φάη ἡ ἀλεπού κατὰ τοῦ τὰ κἀνατε!... Καὶ ἀφ' οὗ ἐξέτεινε πρὸς τὸν συρφετὸν τῶν πτηνῶν ἀνοικτάς τὰς παλάμας, μετ' ἀποτροπιάσεως μορφάζουσα, εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὸν καγχάζοντα ἀνεψιόν:

— Σὺρε ἀπάνω μὲ τὸν μπάραμπα σου κ' ἔφατα. Νὰ νιφτῶ ἐδῶ ἔς ταῦτάκι τοῦ μύλου...

Μετ' ὀλίγον ἡ συνδιάλεξις κατέστη ζωηροτάτη ὑπὸ τὸν μονότονον τριγμὸν τοῦ μύλου. Ὁ Γιαννιὸς ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ πάλιν τὰ περὶ τοῦ στρατιωτικοῦ βίου καὶ τῆς ζωῆς τῶν πόλεων, ἀνυπομονῶν νὰ εὕρη κατάλληλον περίστασιν, ὅπως δηλώσῃ τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως. Ὁ θεῖος παρέσχε λαβὴν πρὸς τοῦτο:

— Τώρα νὰ τοῦ ἔβρουμε μιὰ νύφη καὶ νὰ τὸν νοικοκυρέψουμε πλειά! καιρὸς του εἶνε! εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ἐπὶ σάκκου ἀλεύρου κηθημένην σύζυγον καὶ τύπτων τὸν ἀνεψιὸν θωπευτικῶς ἐπὶ τῆς ράχews.

— Καὶ γιατί τάχα νὰ μὴν τὴν εὕρω μονάχος μου; ὑπέλαβεν ἐκεῖνος πονηρῶς.

— Μικρὸς εἶν' ἀκόμη, ἄσ' τον νὰ χαρῆ τὴν νιότη του, εἶπεν ἡ θεία.

— Τί μικρὸς, γυναῖκα; ἢ μικρὸς μικρὸς παντρέψου, ἢ μικρὸς καλογερέψου, λε' ἡ παροιμία. Δὲν τὸν ἀκοῦς πῶς μιλάει; ἔχω μιὰ ὑποψία πῶς τὴν ἔχει ματιασμένη κ' ὄλας τὴν λεγάμενη.

— Σὺν εἶν' ἔτσι ἀλλάζει, ἀπεκρίνατο συμβιβαστικῶς ἡ γραῖα: ἄμα ποῦρχειται τὸ πρᾶγμα ἀπ' τὴν καρδιά... Αἱ Γιαννιέ, κάτι ψεμμογελάς;...

— Τὸ λοιπόν, θεία, ἀφοῦ καὶ τᾶφερε ἡ κουβέντα θὰ σ' τόμολογήσω.

Καὶ ἀφηγήθη τὴν μετὰ τῆς Γιαννούλας συνάντησιν ἐν Χαλκίδι καὶ ἐξωμολογήθη τὴν γλυκεῖαν συμπάθειαν, ἣν ἔκοτε συνέλαθε πρὸς τὴν χαρίεσσαν κόρη. Ἡ θεία ἔτεινε τὸ οὖς ἀκροωμένη μετὰ προσηκόντων ἐνχαριστήσεως καὶ ὁ θεῖος προσέειπεν ἐπικροτῶν.

— Τὸ χέρι σου, Γιαννιέ, καὶ τελειωμένη σ' τὴν ἔχω τὴ δουλειά! ἐρώνησεν ἐν τέλει τεινουςα πρὸς τὸν νέον τὴν χεῖρα.

Καὶ προσέθηκεν ὅτι ἦτο παλαιὰ φίλη τῆς ἀδελφῆς τῆς κυρᾶ Φώτεινας, τῆς μητρὸς τῆς Γιαννούλας, μεθ' ἧς ἦτο συνομιληκος καὶ ἐγνώριζε

κάλλιστα τὴν οἰκογένειάν των. Τὴν Γιαννούλαν δὲν εἶχεν ἰδῆ, μὴ ἐπισκεφθεῖσα πρὸ δεκαπενταετίας τὸ χωρίον, ἀλλ' εἵκαζεν ὅτι θὰ ἦτο εὐμορφος, διότι καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἦτο εὐμορφος ἄλλοτε. Δὲν ἀπέκρουφεν δὲ ὅτι ἠσθάνετο μεγάλην χαρὰν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ὁ ἀνεψιὸς θὰ ἐνυμφεῖτο γυναῖκα ἐκ τοῦ χωρίου, ἐξ οὗ καὶ αὐτὴ κατήγετο. "Ὅτι θὰ ἐδέχοντο τὴν πρότασιν ἐκ μέρους τῆς νύμφης οὐδ' ὀλως ἀμφέβαλλε: δὲν εὐρίσκονται εὐκολα γαμβροὶ ὡς ὁ Γιαννιός.

Ἡ ὄψις τοῦ νέου ἠκτινυβόλει ἐκ χαρᾶς ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς θείας, ἥτις προσεφέρετο καὶ νὰ μεταβῆ ὡς τάχιστα προξενήτρια, νὰ πάη λόγια κατὰ τὴν φράσιν τῶν χωρικῶν.

— Νὰ σοῦ πῶ, θεία, καλὰ καὶ ἅγια αὐτά, μὰ δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τοῦ κεφαλοῦ μας: πρῶτα πρέπει νὰ πάρουμε καὶ τὴ γνώμη τοῦ ἀφέντη μου καὶ τῆς μάνας μου. Τοῦ λόγου σου θὰ τὰ φέρῃς ἔτσι τεχνικὰ κατὰ πῶς πιτηδεύσαι, νὰ τοὺς πῆς τάχας πῶς ἀπὸ σένα ἐρχεται, ὅχι πῶς ἐγὼ σοῦ μολόησα τίποτις.

Συμφωνήθη λοιπὸν μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας ἡ θεία Μυλωνοῦ νὰ λάβῃ ἰδιαιτέραν συνέντευξιν μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς.

Ὁ Μυλωνᾶς εἶχε κατέλθῃ ἐν τῷ μεταξῷ, ὅπως παραλάβῃ φορτίον σίτου πρὸς ἄλλειν. "Ὅτε δ' ὁ Γιαννιὸς ἐχαίρετιζεν αὐτὸν ἐν ἀγαλλιάσει ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ ἐκβάσει τῆς ἐπισκέψεως, ὁ γέρον ἐσεισε τὴν κεφαλὴν μετὰ πονηρίας ἐπισείων τὸν λιχανόν:

— Κίντι μωραῖτη, εἶπε, γι' αὐτὸ μούρθεις τάχας νὰ ἰδῆς τὸν μπάραμπα σου τὸν Μυλωνᾶ ταχινό, ταχινό!...

Καὶ ἐπέλεξεν οἰονεῖ συμβουλευτικῶς πρὸς τὸν ἀνεψιόν.

— Ἀγάπη θέλει φρόνησι, θέλει ταπεινοσύνη, θέλει λαγοῦ περπατησιὰ κ' αἰτοῦ γληγορωσύνη!

Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα ἡ κυρὰ Μυλωνοῦ μετὰ τινὰς συζητήσεις λαβοῦσα τὴν συγκατάθεσιν τῶν γονέων τοῦ Γιαννιοῦ, πρὸς οὓς ἀνεκάλυψεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν, παρὰ τὰς ἀποτροπὰς αὐτοῦ, ἀπῆρχετο ἐφιππος καὶ συνοδευομένη ἀπὸ τὸ κοπέλλι τοῦ μύλου εἰς Βαρβάραν πέντε περιπου ὥρας ἀπέχουσιν τῶν Γουβῶν. Καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐπανῆλθε θριαμβευτικῶς φέρουσα εἰς τὸν ἀνυπομονοῦντα ἐρωτόληπτον τὴν πλήρη ἀποδοχὴν τοῦ προταθέντος συνοικεσίου.

ΙΘ'.

Ἰκεσία καὶ ἀπειλαί.

Κατὰ τὰ ἀγροτικὰ ἔθιμα τὸ συνοικεσίου ἐτηρήθη μυστικὸν μέχρι οὗ λάβῃ ἐπίσημον κύρος, ἦτοι μέχρι οὗ οἱ μελλοντικοὶ ἀνταλλάξουν τὰ δῶρα, τὰ σημάδια. Ὁ Γιαννιὸς μετέβη μετὰ τῆς μητρὸς εἰς Ἐηροχώριον, ὅπου ἠγόρασε τὴν νενομισμένην λουρίδα, ἀργυροῦν κόσμημα, ὅπερ

φέρεται ὑπὸ τὴν σιαγόνα καὶ ἀρμόζεται ἐπὶ τῶν κροτάφων, διακρίνει δὲ τὰς μεμνηστευμένας καὶ ὑπάνδρους γυναῖκας ἀπὸ τῶν ἀγάμων. Ὁ κόσμος οὗτος εἶνε τὸ σημάδι τοῦ γαμβροῦ. Ἡ δὲ προξενήτρια ὄφειλε νὰ ἐκδράμη πάλιν εἰς Βαρβάραν ἵνα προσενέγκῃ τῇ νύμφῃ τὸ δῶρον καὶ λάβῃ παρ' αὐτῆς χρυσοποίκιλτον σακκούλαν καὶ μαντίλιον περικέντητον ὡς σημάδια διὰ τὸν γαμβρόν.

Εὐθὺς δὲ τότε ἡ μὲν κόρη θὰ περιήρχετο τὸ χωρίον ἐπιδεικνύουσα τὸ ἀργυροῦν κόσμημα, ὃ δὲ νέος θ' ἀνῆρτα ἀπὸ τῆς ζώνης τὴν σακκούλαν καὶ θὰ ἐσφῆνου ἐν τῷ σελαχιῷ τὸ μαντίλιον, σαφῆ τοῦ ἀρραβῶνος μαρτύρια.

Τὴν θεῖαν μεταβαίνουσιν εἰς Βαρβάραν ὁ Γιαννῖος συνώδευσε μέχρι Ξηροχωρίου, ὅπου καὶ ἄλλη τις ἐργασία ἐκάλει αὐτόν. Ἄλλ' ἐκείνη μὲν ὄφειλε νὰ διανυκτερεύσῃ παρὰ τῇ κυρᾷ Φώταινα, ὃ δὲ ἀνεπιός ἐπανῆλθεν αὐθημερόν εἰς τὸ χωρίον,

Μόλις ἀπέθηκε τὸ τράστον καὶ ἐκάθισεν ἔξω παρὰ τὸν κλίβανον ἢ μῆτηρ, ἥτις ἐζύμωνε, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἀλήθεια δὰ τὰ συχαρίκια;

— Τὶ συχαρίκια;

— Προφές τὸ ἐμελέτησες καὶ σήμερις μᾶς κόπιασε.

— Ποιὸς τὸ λοιπόν;...

— Ὁ Γυφτοκάβουρας μὲ τὴν τσοῦπά του.

Ὁ Γιαννῖος κατέστη πελιδνός· κρύος ἰδρῶς περιέχυσεν αὐτόν.

Ἡ ἀθιγγανὶς ὑπολογίσασα ἀκριβῶς πότε θὰ ἐπκνήρχετο ἐκ τοῦ στρατοῦ, ἐπανῆλθε καὶ ἐκείνη εἰς τὸ χωρίον. Καὶ ἐπιπτεν ἐκεῖ αἴφνης φραγμὸς εἰς τὴν μελετωμένην εὐτυχίαν του, παρεντίθετο μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς Γιαννούλας ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐκυροῦτο ὁ ἀρραβῶν αὐτῶν. Οἷα σατανικὴ ἀληθῶς σύμπτωσις!

Καὶ τώρα τί ὄφειλε καὶ τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ; Πρὸ παντός ἐσπευσε νὰ ἀπομακρυνθῇ τοῦ πατρικοῦ οἴκου φοβούμενος τὰ ἐρευνητικὰ τῶν γονέων βλέμματα.

— Γιὰ ποῦ τᾶβανες; ἠρώτησεν ἡ μῆτηρ ἰδοῦσα αὐτὸν ὀπλοφοροῦντα.

— Πάω ἔστα καλαμπόκια, ἐτραύλισεν ὁ ἀγρότης.

Κατῆλθεν εἰς τὰ Τουρκομνήματα καὶ ἐκάθησεν ἐν κρυπτῇ θέσει μεταξύ τῶν θάμνων. Ἦθελε νὰ συναθροίσῃ τὰ ἰδέας του νὰ λάβῃ ἀπόφασιν τινα· καὶ δὲν ἠδύνατο. Ἐφευγον αὐταὶ τῆδε κακεῖσε ἀπὸ τοῦ συγκεχυμένου λογικοῦ του, ὡς ἰχθύς ἀπὸ τετρημένου δικτύου. Ἦτο τόσῳ συγκεχυμένος ὥστε οὐδ' ἤκουσε τριγμὸν τῶν κλάδων ἐγγύς, ἐγγύτατα. Καὶ αἴφνης δύο βραχιόνες περιέβαλον τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ἐν στόμα καίον ὡς ἄνθραξ ἐκόλλησεν ἐπὶ τὰ χεῖλη του.

Ἄν ὄφεις ὀργυιαῖοι ἐζώνωνον καὶ ἔδακνον αὐτόν, ὁ Γιαννῖος δὲν θὰ ἠσθάνετο τὴν φρίκην ἣν ἠσθάνθη ἐπὶ τῇ περιπτύξει ἐκείνη τῆς ἀθιγγανίδος.

— Σ' ἐτρόμαξα, Γιαννῖ; ἠρώτησεν αὐτὴ ἐκπλαγεῖσα. Τί νὰ κάνω; δὲν βάσταξα πλειά. Δυὸ χρόνια, δυὸ ἀτέλειωτα χρόνια σὲ λαχταροῦσα. Ἄμα ποῦ σκοτείνιασε ἦρθα καὶ γύριζα ἔς τὸ σπίτι σας παγάνα, σὰν τὴν ἀλεποῦ ποῦ φυλάει γιὰ κότταις. Σὲ εἶδα ποῦ κατέβηκες μονάχος καὶ σ' ἐπῆρα τὸ κοντό.

Ὁ χωρικός ἔμεινε μετὰ τὸν πρῶτον σπασμὸν τοῦ τρόμου ψυχρός, ἀκίνητος, ὡς ἀπολιθωθείς. Καὶ ἡ νεᾶνις ἐκάθισε κάτω παρ' αὐτῷ καὶ κλίναςα πρὸς τὰ γόνατά του ἀνέτεινε τὸ βλέμμα προσπαθοῦσα νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ σκότει τῆς μορφῆς αὐτοῦ τὴν ἔκφρασιν καὶ ἐθώπευε διὰ τῶν χειρῶν τὰς παρειὰς αὐτοῦ καὶ τὴν κόμην.

— Μὰ τί ἔχει τὸ λοιπόν; Μένεις σὰν ξύλο, σὰν λιθάρι... οὔτε ἠμιλεῖς, οὔτε σαλεύεις! Ἐφώνησεν ἡ Ζερμφόρα.

Ὁ Γιαννῖος ἀντὶ ἀπαντήσεως ἠγέρθη ἵνα φύγῃ. Ἄλλ' ἡ νεᾶνις ἐσύρθη ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ περιπτύξαμένη τοὺς πόδας αὐτοῦ ἤρξατο ὀλολύζουσα!

— Ποῦ πᾶς; .. τί σοῦκανα; ..

Ὁ χωρικός προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῇ:

— Ἄσε με, εἶπε διὰ φωνῆς τεταραγμένης, ἔχω δουλειὰ ἔς τὸ χωριό.

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς πλειά, δὲν μ' ἀγαπᾶς... ἄλλην ἀγαπᾶς... Καὶ διεκόπτετο ὑπὸ λυγμῶν προφέρουσα τοὺς λόγους τούτους.

— Τὸ λοιπόν ναί! ἀπεκρίνατο ἐντόνως ὁ χωρικός, ἄλλην ἀγαπᾶ καὶ παντρεύομαι, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σ' τὸ βαστήξω κρυφὸ, αὔριο θὰ τὸ μάθῃ ὅλο τὸ χωριό.

Ἡ Ἀθιγγανὶς ἀνετινάχθη καὶ ἐστάθη πρὸ αὐτοῦ:

— Παντρεύεσαι λὲς καὶ δὲν ξεκολλάει ἡ γλῶσσά σου σύρριζα νὰ πέσῃ χάμου! Παντρεύεσαι λὲς καὶ δὲν ξεραίνονται τὰ χεῖλια σου σὰν τὰ σῦκα ἔς τὸ φούρνο! ..

— Νὰ σου πῶ! ἄς ἀφήσουμε τὰ τρελλὰ λόγια καὶ ἄς μιλήσουμε γνωστικώτερα. Δὲν ἤμαστε παιδιὰ τόρα πλειά! ὑπέλαβεν ὁ χωρικός διὰ φωνῆς, ἣν μάτην προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἤρεμον.

— Ἄ, ἤμαστεν παιδιὰ τὸ λοιπόν, ὅταν μ' ἔσερνες ἔς τὰ πόδια σου μὲ τὰ γητέμματα καὶ μ' ἐξεπλάνευες μέσ' ἔς τὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς νύχτας! Ἄ, ἤμαστεν παιδιὰ, ὅταν μοῦταξες καὶ ἔβανες ὄρκους ἔς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔς τὴ γῆ πῶς σὰν ματαγυρίσης θὰ ματασμίξουμε γιὰ πάντα. Τόρα γίναμε μεγάλοι, γίναμε ἄντρες, ποῦ μάθαμε νὰ παρατοῦμε τὰ δύστυχα κορίτσια ἔρημα καὶ πλανημένα ἔς τὴ μαύρη τους μοῖρα!

Τώρα γίναμε μεγάλοι πού κυττάζουμε ναύρουμε νύφη με τάσημένα τάρματα, τὰ κεντιστὰ τὰ ρούχα!

Ἀπήγγειλε ταῦτα γοργῶς καὶ μετὰ εἰρωνείας, ἐν ἣ ὑπελάνθανέ τις ἀπειλή, καὶ ἔσειε τὸν χωρικὸν κρατοῦσα ἀπὸ τῶν βραχιόνων. Ὁ Γιαννιὸς δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργὴν του :

— Νὰ σοῦ πῶ, ἀπεκρίνατο βιαίως συλλαβῶν τὰς δύο αὐτῆς χεῖρας καὶ νευρικῶς συσφιγγῶν ἐν τῇ παλάμῃ. Μὴ θαρρέψης πῶς ἔχουν πέρασι τὰ παληὰ τσαμπουνίσματα! Μὴ μ' ἀραδιάζης πλανέματα καὶ μάγια καὶ βοτάνια. Δὲν εἶμαι πλεῖα τ' ἀνήξερο τσοπανόπουλο πού γύρναγε τῆς ἐρημιαῖς μὲ τὸ κοπάδι. Ξέρω πῶς ὅλα ἐκεῖνα ἦταν τέχναις καὶ μαργιολικαῖς σου. Ἔχεις τόση διαβολιὰ πού κατάλαβες τί σεβδᾶ μοῦ εἶχες ἀνάψῃ ἔς τὴν καρδιά. Εἶπες μὲ τὸν νοῦ σου: Καλὰ εἶνε νὰ μπλέξω μαζί του, νοικοκυρόπουλο εἶνε, τὸν τρόπο του ἔχει, μὰ γιὰ νὰ μὴν ἀνοίξῃ αὐριο τὰ μάτια του ἄν περάσῃ ἡ πρώτη στραβομάρα τῆς ἀγάπης καὶ ἰδῇ μὲ τί παλιτσιγγάνα ἔχει νὰ κἀνῃ, ἐγὼ νὰ τὸν κἀνω νὰ θαρρέψῃ πῶς τάχας αὐτὸς μ' ἐπλάνεψε καὶ πῶς μὲ τῆς δίκαις του διαβολικαῖς δέθηκε γιὰ πάντα μετ' ἐμένα. Τότες σοφίσθηκες νὰ μοῦ δώσης τὸ βοτάνι τῆς ἀγάπης ἔς τὰ χέρια μου. Ἡξέρες πῶς μ' ἔβανες ἔς τὸν πειρασμὸν μὲ δαῦτο. Κι' ὅταν ἔφαγες τῆς τηγανίταις πού σοῦ δῶκεν ἀνήξερη ἡ μάνα μου, κατάλαβες ἐσύ, διαβόλου στρίγγλα, πῶς ἦταν κοκκισμέναις μὲ τὸ ψευτοβότανο κ' ἤρθες τάχας πλανεμένη ἀπὸ δαῦτο νὰ μὲ πλανέψης...

Καὶ ὁ Γιαννιὸς ἐκάγχασε περιφρονητικῶς ἀποθήσας τὴν κόρην. Ἦτο σκότος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὴν μορφήν αὐτῆς, ἄλλως δὲν θὰ ἔμενεν ἀπτόητος ἐκ τῆς συγνῆς ἐκφράσεως. Ἦκουσε μόνον τὴν ταχεῖαν καὶ ἄτακτον ἀναπνοὴν αὐτῆς ὁμοίαν πρὸς ἀνθρώπου ἀσθμαίνοντος ἐκ δρόμου.

— Ἀντὶ νὰ φυσᾶς τοῦ κάκου σὺν γύφτικο φυσερό, κάλλια νὰ πᾶς νὰ βοηθῆς τὸν σακάτη τὸν πατέρα σου ἔστῃ δουλειά του. Μὴ μοῦ κἀνης πάλι τίποτε φοβέραις πῶς θὰ ξεραθοῦν τὰ χέρια μου ἅμα πού θ' ἀπλώσω ἔς ἄλλο κορμὶ καὶ θὰ καοῦν τὰ χεῖλιά μου ἅμα πού θὰ φιλήσω ἄλλο στόμα περὶ τὸ δικό σου. Ὅ,τι περᾶ ἀπ' τὸ χέρι σου κἀνε μου μὲ τῆς διαβολικαῖς σου. Μὰ τήρα καλὰ νὰ μὴν ἀγγίξῃς μιὰ τρίχα ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς σκοστικιᾶς μου, γιατί μὰ τὸ χῶμα πού πατῶ, μὰ τὸ ψωμί πού τρώω, μὰ τὴν ἅγια Τριάδα πού προσκυνῶ, θὰ σοῦ ξερριζώσω ἀχνιστὴ μέσ' ἀπ' τὰ στήθια τὴν καρδιά σου νὰ τὴν δώσω ἔς τὰ σκυλιά.

— Τί καρτερᾶς τὸ λοιπόν; τί συλλογᾶσαι; ἐπέταξεν ἐκείνη διὰ φωνῆς συγεραῶς καὶ βιαίως

ἀνέσπασεν ἐκ τοῦ σελαχίου τοῦ χωρικοῦ τὴν μάχαιραν, ἧς ἡ λεπίς ἔλαμψεν ἐν τῷ σκότει ὄσον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς. Πάρε τὸ μαχαίρι καὶ χτύπα! Καλὸ θὰ μοῦ κἀνης, ὄχι κακό. Τὰ λόγια σου μὲ σπαράζουν ἄν χίλια μαχαίρια. Γλύτωσε μιὰ καὶ καλὴ ἐσύ ἀπὸ 'μένα κ' ἐγὼ ἀπ' τὴν ἀγάπη πού μοῦ τρώει τὰ σωθικά. Μόνον τὴν καρδιά μου ἂν ξερριζώσης ἀπ' τὰ στήθια μου... θὰ ξερριζώσης καὶ... ἄχ!...

Ἡ φωνὴ αὐτῆς ἐμαλάσσετο, ἐσθύννετο κατὰ μικρὸν καὶ μετὰ τοὺς τελευταίους λόγους ἐδόυπησε πεσοῦσα κατὰ γῆς σύσσωμος.

Καὶ ὁ Γιαννιὸς ἐξάλλος, ἀγνωσθὲν ἂν ἐλιποθύμησεν ἢ ἐπλήγη διὰ τῆς μαχαίρας, οὐδ' ἔκυψε κἀν πρὸς τὸ ἐκτάδην κείμενον σῶμα, ἀλλ' ἐτράπη εἰς φυγὴν.

Ἐν τῷ οἴκῳ εὔρε πάντας κοιμημένους: μικρὸς λύχος ἐφώτιζε διὰ τρομώδους κυανοῦ φωτὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου. Ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς τσέργας του ἐνδεδυμένος, ὅπως κατακλίνονται οἱ ἀγρόται, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ. Μόλις ἐκλείσει τὰ βλέφαρα φρικώδης ὄπτασις ἐζωγραφήθη πρὸ τοῦ τεταραγμένου λογισμοῦ του: ἡ ἀθιγγανὶς ἀγρία, ἡμίγυμνος, μὲ τὴν κόμην ἀκτένιστον καὶ λάμποντας τοὺς ὀφθαλμούς ἔσειε κατὰ τῆς μικρᾶς καὶ χαριέσσης Γιαννοῦλας ἀπειλητικὴν τὴν μάχαιραν καὶ ἐκείνη ἐπτοημένη, τρέμουσα ἐζήτει προστασίαν ἐν τῇ ἀγκάλῃ αὐτοῦ.

Ὁ Γιαννιὸς ὀρμεμφύτως ἤγγισε τὸ σελάχιον αὐτοῦ καὶ ἀνέωξεν ἔντρομος τοὺς ὀφθαλμούς ἡ μάχαιρα δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ἐν τῇ σπουδῇ τῆς φυγῆς ἀφῆκεν αὐτὴν εἰς χεῖρας τῆς Ζερφύρας. Καὶ ἰδέα φοβερά διήλθε τότε τοῦ λογισμοῦ του. Ἄν αἴφνης ἡ ἀθιγγανὶς ἐπλήγη διὰ τῆς μαχαίρας, ἂν εὐρίσκετο τὴν πρωΐαν τὸ πτώμά της ἐκεῖ παρὰ τὰ Τουρκομνήματα, ἡ μάχαιρα θ' ἀνεγνωρίζετο ὡς ἀνήκουσα αὐτῷ καὶ θὰ συνελαμβάνετο ὡς φονεὺς, χωρὶς νὰ δύναται κατ' οὐδένα τρόπον ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του.

Διήλθεν ὥρας θανασίμου ἀγωνίας, ὥρας αἰτίνες ἐφάνησαν εἰς αὐτὸν αἰῶνες. Χωροφύλακες ἀνακριταί, δικαστήρια, δῆμιοι ἐκινουῦντο ὡς νευρόσπαστα ἐν τῷ σκιοφῶτι τοῦ οἴκου. Μόλις ἠργυρώθησαν ἀπὸ τῆς ἡοῦς αἱ σχισμαὶ τῆς στέγης, ἵνα ἀπαλλαγῇ τέλος τοῦ φρικώδους ἐφιάλτου ἀπέρριψε τὸ κάλυμμα καὶ ἀσφορητὴ ἐξελθὼν ἔσπευσεν εἰς τὴν θέσιν ὅπου κατέλιπε τὴν Ἀθιγγανίδα. Ἄλλ' οὐδὲ τὸ σῶμα τῆς κόρης εὔρε πλέον ἐκεῖ, οὐδὲ τὴν μέλαιναν μάχαιραν.

[Ἔπεται τὸ τέλος.]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ